

Міністерство освіти і науки України
Рівненський державний гуманітарний університет

МАТЕРІАЛИ

**III Міжнародної
науково–практичної конференції**

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**19-20 травня 2010 року
м. Рівне**

ББК 72
УДК 001+37+316.3
Н-34

**НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА
МОЛОДИХ: Матеріали III Міжнародної науково–
практичної конференції студентів, педагогів,
психологів та молодих науковців. Частина 2.
Природничо-математичний та суспільно-
гуманітарний напрями. – Рівне: РВВ РДГУ. – 2010. –
150 с.**

Програмний комітет:

Постоловський Руслан Михайлович – канд.іст.наук, проф., ректор – **голова оргкомітету**
Поніманська Тамара Іллівна – канд.пед.наук, проф., проректор з наукової роботи РДГУ – **заступник голови оргкомітету**;
Гон Максим Мойсейович – докт.політ.наук, проф.;
Павелків Роман Володимирович – докт.психол.наук, проф.;
Пальчевський Степан Сергійович – докт.пед.наук, проф.;
Сяський Андрій Олексійович – докт.техн.наук, проф.;
Войтович Ігор Станіславович – канд.пед.наук, доц.;
Воробйова Ірина Анатоліївна – канд.пед.наук, доц.;
Галатюк Юрій Михайлович – канд.пед.наук, проф.;
Галуха Любов Юріївна – канд.іст.наук, доц.;
Каштан Сергій Степанович – канд.техн.наук, доц.;
Максимцев Юрій Романович – канд.фіз.-мат.наук, доц.;
Павелків Віталій Романович – канд. психол. наук, доцент
Черніговець Тетяна Іванівна – канд.пед.наук, доц.;
Черній Алла Леонідівна – канд.політ.наук, доц.

Рекомендовано до друку Вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол №9 від 29.04.2010р.)

містах дозволили велику ступень самостійності. Було встановлено що до лав організації мають право вступати дівчата не старше 18 років.

На цьому етапі, ми вважаємо доречним підкреслити що про уніфікацію в організації говорити ще зарано. Підтвердженням цього є те, що методи роботи BDM в різних регіонах Німеччини дуже відрізнялися. Проти уніфікації говорить і тодішня низька чисельність організації. До кінця 1931 року BDM нараховувала 1711 чоловік [4, с. 169]. Крім того, у цей час продовжували паралельно діяти і інші дівочі організації прихильні до нацистів.

З 1 червня 1932 року Спілка отримала певну ступінь самостійності, були остаточно розпущені сестринські громади. BDM було поділено на місцеві групи, округи, гау і області, що підпорядковувались імперському управлінню. В той самий час, учасниці спілки були поділені на 2 вікові групи: для дівчаток 9-15 років, та для дівчат 15-21 року. В молодшій групі, в той час, ідеологічна обробка була певним чином обмежена. Більше всього часу присвячувалося культурному розвитку. Дівчата розучували народні пісні та танці, читали літературні твори німецькою мовою, ставили театральні вистави і займалися вишивкою [3, с. 196-197].

Для BDM гостро стояло питання самовизначення організації. Керівниці спілки розривалися між бажанням отримати самостійність та лишній раз підкреслити свою рівність з чоловічою частиною націонал-соціалістичного руху, та між головною лінією партії що не визнавала незалежності жіночого крила руху і відводила жінкам допоміжну роль. За, навіть, натяк на феміністичні настрої можна було з легкістю позбутися власної посади. Тому, практично кожна з референтів BDM, при першій можливості, прагнула завітати керівництво в тому що єдина мета діяльності спілки це допомога чоловічій частині руху.

На початку 30-х років встало питання об'єднання різних дівочих груп в єдину організаційну структуру. Переглянувши всі наявні пропозиції, за дорученням А.Гітлера, Г.Штрасер та Б. фон Ширах 7 липня 1932 року видали розпорядження, за яким єдиною нацистською дівочою організацією була визнана BDM. Її керівниця була підпорядкована імперському фюреру молоді Шираху. Всі інші нацистські організації у складі яких перебували дівчата, повинні були передати своїх учасниць BDM [2, с. 189]. Останній рік існування Веймарської республіки характеризувався суттєвим ростом кількості учасниць нацистських дівочих організацій. Однак, в цілому, загальна вага BDM у Веймарській Німеччині була не велика: в нацистську молодіжну організацію входило всього 2,2% дівчат і хлопців, що перебували у будь яких об'єднаннях [4, с. 198].

З приходом нацистів до влади BDM отримала суттєво нові можливості і почала претендувати на виключне охоплення всієї німецької молоді. З кінця 1932 року починається різкий ріст чисельності Спілки. Причини вступу дівчат до організації були самими різними. Одні, автоматично переходили до організації з інших, що насильно чи добровільно були включені до складу BDM. Інші, за особистим бажанням вступали в BDM, чекаючи від націонал-соціалізму перетворення Німеччини в процвітаючу країну. Які б не були особисті мотиви, а BDM, в різних регіонах країни, все поповнювалась новими учасницями.

З осені 1933 починають виходити спеціальні періодичні видання для дівчат із BDM, головним серед них був журнал «Das Deutsche Madel». К 1935 року в рядах ГЮ перебувало 48,2 % німецької молоді. Що до BDM, то до молодшої групи організації на цей час було включено 46,0 % дівчат 14-18 років, а до старшої – 32,7 % [2, с. 67]. Але вже у 1935 році значний приток до організації різко скоротився, а кількість виходів навпаки виросла. Намагаючись припинити ці тенденції керівництво проголосило 1936 рік - «роком Німецького Юнгфольку» і розпочало активну вербувальну кампанію. Результати цього року продемонстрували що мета тотального охоплення молоді організацією є недосяжною. Від ідеї досягти добровільного вступу прийшлося відмовитись. Добитись вступу до організації виявилось можливим тільки за допомогою методів державного тиску. Першим кроком на цьому шляху став «Закон про забезпечення єдності партії та держави» від 29 березня 1935 року. Другим і остаточною кроком став «Закон про Гітлерюгенд», що зробив вступ до організації обов'язковим.[5, с. 224] З цього моменту BDM остаточно перетворилась на наймасовішу та єдину визнану організацію для дівчат у Третьюму рейху.

Таким чином, дівочий рух у нацистській Німеччині пройшов довгий шлях свого оформлення, а результатом стало створення найбільшої у світі організації для дівчат. Головними принципами роботи з дівочою частиною молодіжного руху стали: консервативний підхід до ролі жінки, уніфікація та переслідування єдиної мети виховання – «створення майбутніх матерів Німеччини».

Список використаних джерел та літератури:

1. Ермаков А. Союз немецких девушек в нацистской Гемании. – Ярославль, 2007. – 275с.
2. Кнопф Г. «Дети» Гитлера / Пер. с нем. А.Чикишева. – М., 2004. – 564 с.
3. Кормилищын С.В. Третий Рейх. Гитлер-югенд. – СПб., 2004. – 288 с.
4. История Германии. Документы и материалы, в 3 т., – Кемерово, 2005, – 543 с.
5. Давлетов О.Р. Гитлерюгенд: від «Загону Адольфа Гітлера» до єдиної державної молодіжної організації Третього Рейху (1922-1933). – Запоріжжя, 2006. – 296 с.
6. Schirach B.v. Die Hitlerjugend. Idee und Gestalt. – В., 1934. – 220 s.

РЕЛІГІЙНА ДОМІНАНТА У ФРАНКО-ВІЗАНТІЙСЬКОМУ СУПЕРНИЦТВІ VIII- IX СТ.

**Гуменюк Олеся, магістрантка, Кукурудза А.В., канд. іст. наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Сьогодні, в час, коли особливо посилюється інтерес до історичного минулого, головним є не стільки відтворення історичних фактів (більшість з них вже давно відомі), як виокремлення тенденцій, закономірностей розвитку держав та їх взаємозв'язків. Саме тому історична ретроспектива політичних процесів в державах ромейів та франків дає історикам масу цінної інформації. Аналіз тенденцій політичного та цивілізаційного розвитку цих країн допомагає краще осмислити сучасні політичні колізії, проблеми історичної спадщини та прийняти раціональне рішення, що особливо важливо в умовах політичної кризи в Україні. Разом з тим, ідея спадкоємництва Римської імперії в контексті політичного розвитку Візантійської та Франкської держав має таке ж значення як проблема, скажімо, Давньоруської держави в історико-політичних концепціях України та Росії.

Питання імперії в історії Середніх віків має особливе звучання, у зв'язку із спробами середньовічних правителів реставрувати Римську державу. Традиційно спадкоємицею Римської імперії вважається Візантія (державна

ромеїв). Але в процесі історичного розвитку та політичного зростання держава франків стала новим центром латинського світу. Як наслідок виникає конфлікт між державами ромеїв та франків.

Особливості розвитку Візантії та франкської держави значною мірою висвітлені в загальних працях з історії Візантійської імперії та імперії Карла Великого закордонних авторів та частково вітчизняних. Насамперед, це праці В. Ададурова, Ш. Діля, С. Дашкова, А. Левандовського, Г. Острогорського, Ф. Успенського, В. Балуха, Ю. Павленка. Саме тому доцільно узагальнити згадані напрацювання і проаналізувати сутність та витоки суперництва держав ромеїв та франків, що є метою даної статті.

Реалізації мети слугують наступні завдання:

- розкрити витоки та суть конфлікту;
- проаналізувати церковно-політичний, культурно-релігійний чинники суперництва держави ромеїв та франків у зазначений період.

Початки конфлікту сягають V ст. У 476 р. Рим було захоплено вождем герmano-варварської дружини Одоакром, який скинувши останнього імператора Західної Римської імперії – Ромула Августула, фактично припинив існування Римської імперії. Виникає парадоксальна ситуація: замість того, щоб проголосити себе правителем, Одоакр відправляє знаки імператорської влади – діадему та пурпуровий одяг до «Нового Риму» (Константинополя), як знак того, що на Заході більше не буде окремого імператора [8]. Спираючись на цей факт, візантійські імператори вважають себе єдиними законними спадкоємцями Цезаря і Августа. Візантія прагне до того, щоб стати єдиною імперією християнського світу, вона виставила свої претензії на володіння всіма тими територіями, які були частиною Римського світу. Відтак, після фактичного знищення Західної Римської імперії, посилюється влада імператорів Сходу. На Сході державна влада протягом століть набувала рис так званих «східних деспотій» - вона була централізованою, прагнула до тотального контролю над всіма сферами суспільного життя (в тому числі і над церквою) і використовувала релігію як освячення влади імператорів. Візантійська політична система розглядала римського єпископа як державного й церковного чиновника. Тривало фактичне одержавлення церкви на Сході, яке відбувалося у формі цезарепапізму - верховенства світської влади над церковною [3, с. 118].

Франкські королі підтримували ідеологічну діяльність церкви в середині імперії і її місіонерські акції серед язичницького населення ще не завойованих країн. Церква з свого боку підтримувала імператорські розпорядження [4, с. 142].

Оскільки, резиденція римських єпископів в цей час виявилась в межах держави франків, то як наслідок склався альянс франкських королів та папства. Якщо імператори Сходу прагнули їх підкорення, то правителі Заходу – підтримки. Франкському майордому Піпіну необхідним було папська підтримка для усунення династії Меровінгів, а понтифіку потрібна була збройна сила для боротьби з лангобардами, та поширення християнства в регіоні. Піпін отримав від папи згоду на заснування нової династії, а папство – військову підтримку у боротьбі з лангобардами [1, с. 50]. Такий державно-церковний союз, означає визнання Франкської держави, а значить підтримку ідею про верховенство Візантійської імперії над християнськими народами. Разом з тим, це означало цілковиту незалежність франкської держави від Візантії, в тому числі релігійну [6, с. 170]. Таким чином переплітались інтереси альянсу франкських правителів та римських понтифіків з інтересами «симфонії» візантійського імператора та патріарха, що спричинило суперництво за сфери, відповідно, політичного та релігійного впливу.

Іконоборство у Візантії ще більше посилює розкол між двома християнськими державами. А коронація Карла імператорською короною 800 р. остаточно підірвала універсальні позиції Візантійської імперії як єдиної християнської держави [5, с. 27]. З цього часу існували дві окремі імперії, відмінності між якими протягом тривалого часу поглиблювалися, що спричинило до повного розколу в політичній площині.

Важливим також був релігійно-культурний аспект розділення Сходу і Заходу імперії. Найпомітнішим було розмежування між грецькомовною культурою на Сході - у Візантії, та латиномовною – на Заході. Ці культури були локалізовані в межах різних державних утворень і дедалі більше ізольовувалися одна від одної. Місцеві громадські звичаї, етнографічні особливості й навіть місцеві особливості впровадження і розвитку християнства (місцева церковна традиція та історія) впливали також на культову практику церкви на Сході і Заході. Спільна загальноцерковна спадщина перших століть християнства та епохи Вселенських соборів доповнювалася власним витлумаченням та розумінням догматики, власним порядком богослужіння, власним корпусом святих, власними святами. Поступово формувалася досить виразна відмінність східного і західного обрядів, східної і західної догматики та богослов'я. Ця відмінність укорінювалася в повсякденній практиці й часто закріплювалася рішеннями помісних (місцевих) соборів. Проведення цих соборів завжди зумовлювалося саме політичними інтересами та ініціативами, й обстоювалися там здебільшого саме регіональні особливості [8].

Виникають розбіжності щодо релігійно-політичних компромісів, пов'язаних із ставленням до монофізитства, згодом суперечки щодо іконоборства (яке було швидше явищем політичним, ніж релігійним). У IX ст. між патріархом Фотієм і папою Миколаєм I спалахнув конфлікт, який розгортався на тлі боротьби за константинопольський престол. Тоді дійшло навіть до розриву відносин між Римським папою і Константинопольським патріархом. Візантійський імператор Никифор навіть заборонив Константинопольській церкві мати зовнішнополітичні відносини з Римською [2, с. 189]. Протягом IX – XI ст. загострилась богословська полеміка між західним та східним духовенством. Константинополь критикував догматичні та обрядові нововведення Риму – філіокве, причащення прісним хлібом, пости по суботах, celibат священників тощо. З Риму лунала критика сервілізму (угодовства), схилення східних патріархів перед імператорами, критика деяких компромісів з еретиками (наприклад, компромісу з монофізитами в ім'я державних інтересів). Також тривали суперечки між ромеями та франками з приводу церковно-політичного впливу на «спірні» території (зокрема, Рим претендував на Балкани, а Константинополь – на Південну Італію) [3, с. 118]. Таким чином, відбувається розходження ліній розвитку Західнохристиянського та Східнохристиянського світів. Якщо перший дає синтез варварсько-західноєвропейських структур із пізньоримсько-давньохристиянськими, то другий – синтез пізньоантичних, елліністично-римських елементів із власне передньоазійськими під егідою одержавленого східного християнства [7, с. 305].

Лише 12 років після початку конфлікту візантійський імператор Михаїл I формально визнав новий титул франкського короля. З цього часу влада двох імператорів набула визнання де-юре. Варто наголосити на тому, що хоч

володаря франків і було визнано імператором, та аж ніяк не римським, бо ця прерогатива належала візантійському імператору.

Цікаву точку зору стосовно даної проблеми подає професор Бьюрі, він пише, що хоч з 812 р. було два римські імператори, не дивлячись на те, що в теорії продовжувала існувати одна Римська імперія. Іншими словами – акт 812 р. нагадував ситуацію V століття. Михайл I і Карл, Лев V Вірменин і Людовік Благочестивий знаходились в таких же відносинах як Аркадій і Гонорій, Валентин III і Феодосій II. Римська імперія всеодно простягалась від Вірменії до берегів Атлантики [8].

Така точка зору не є однозначною, бо якщо така єдність і була, то вона була лише номінальною, теоретичною, тому що ряд вищевказаних аспектів остаточно поклав край ілюзії реставрації Римської імперії. Обидві держави жили зовсім іншим життям, з різними цивілізаційними орієнтирами.

Таким чином, можна констатувати, що в формі Франкської та Візантійської імперій колись єдиний римський простір розпадається на два цивілізаційні світи. Незважаючи на те, що певні залишки інституційної та ідеологічної єдності продовжували ще довго використовуватись в обох державах.

Список використаних джерел

1. Ададуrow В. Історія Франції. Королівська держава та створення нації (від початків до кінця XVIII століття) / В. Ададуrow – Львів: вид-во УКУ, 2002. – 412 с.
2. Балух В. О. Візантіїстика: курс лекцій / В. О. Балух – Чернівці: Книги – XXI, 2006. – 606 с.
3. Головащенко С. Історія християнства / С. Головащенко – К. : Либідь, 1999. – 352 с.
4. Зінченко А. Історія дипломатії: від давнини до початку нового часу / А. Зінченко – Вінниця: Нова книга, 2002. – С. 109-134.
5. Левандовский А. П. Карл Великий: сквозь империю к Европе / А. Левандовский – М. : Молода гвардия, 1999. – 244 с.
6. Острогорський Г. Історія Візантії. / Г. Острогорський ; [пер. з нім. Онишко А.]. – Львів: Літопис, 2002. – 588 с.
7. Павленко Ю. В. Історія світової цивілізації: Соціокультурний розвиток людства: Навч. пос. / Ю. В. Павленко [відп. ред. та автор вст. слова С. Криноский] – К.:Либідь, 1996. – 360 с.
8. Туркало Я. Нариси історії Вселенських соборів (325-787) / Я. Туркало Режим доступу до кн. : <http://www.soborna.org/duxp/uk/009.hp.me>

УКРАЇНА-ІЗРАЇЛЬ: СПІВРОБІТНИЦТВО НА РІВНІ СИЛОВИХ СТРУКТУР

**Давидчук Сергій, аспірант, Савчук П.О., канд. іст. наук, доцент
Рівненський державний гуманітарний університет**

Співробітництво на рівні силових структур є одним із характерніших показників міждержавної співпраці.

Джерельна база обмежена, різні дані здебільшого епізодичні. Зі зрозумілих причин інформації небагато.

16 червня 1994 р. підписано Угоду про співробітництво у сфері попередження злочинів і в правоохоронній діяльності між Урядом України та Урядом Держави Ізраїль. (Дата набуття чинності – 23 лютого.1995 р.).[6]

Протокол між Міністерством внутрішніх справ України та Міністерством внутрішньої безпеки Держави Ізраїль про реалізацію Угоди про співробітництво у сфері попередження злочинів та правоохоронної діяльності між Урядом України та Урядом Держави Ізраїль на 2008-2009 рр. від 16 липня 2008 р. (тоді ж набув чинності для України)[5] розкриває цікаві подробиці співпраці українських та ізраїльських правоохоронних органів.

Виконавча Угода між Міністерством Оборони України та Міністерством Оборони Держави Ізраїль про співробітництво у військовій сфері від 25 липня 2005 р. (підписана під час візиту Міністра оборони України А.Гриценка до Ізраїлю)[4].

З самого початку від краху біполярного світу Ізраїль налагодив співпрацю з правоохоронними органами країн СНД.

Як приклад же україно-ізраїльських відносин можна назвати співпрацю Головного розвідувального управління Міністерства оборони України й ізраїльської військової розвідки „Аман”. Засновник і перший очільник ГУР МО, генерал-лейтенант Олександр Скипальський згадував, що серед ізраїльських офіцерів-розвідників, під час перебування в Ізраїлі, він зустрічав знайомих йому вихідців зі Львову та Волині [3].

Широкий експорт систем пасивного радіолокаційного спостереження „Кольчуга” розпочався після того, як їх продаж до Ефіопії допоміг здійснити посередник з Ізраїлю[1, с.4].

У відношенні боротьби зі злочинністю чимале значення мала справа Л.Вульфа. справа Вульфа широко висвітлювалася в ізраїльських засобах масової інформації [7].

12 березня 2009 року БАГАЦ – Верховний суд Ізраїлю ухвалив рішення про екстрадицію Перцова до України.

Стосовно спецслужб, то в українських розвідників останніми роками склалися доволі тісні стосунки з колегами з Близького Сходу. Найперше, це має відношення до підготовки чемпіонату з футболу EURO-2012,

У Наливайченка і багатьох його співробітників склалися приятні стосунки з багатьма ізраїльськими колегами [2].

Важливим стало налагодження співпраці на рівні дослідження історичного минулого, яким займається Служба Безпеки України

Україно-ізраїльське співробітництво на рівні силових структур досягло доволі високого рівня.

Список використаних джерел

1. Бадрак В. Україна-Ізраїль: передумови прориву // Дзеркало тижня. – 2005. – 30 липня-5 серпня. – С. 5.
2. Бриман Ш. Глава спецслужбы Украины впервые обращается к израильтянам. – (Бриман Шимон. Избранные статьи). – Режим доступу: <http://gazeta.tjews.net/lib/briman/080825-briman.shtml>
3. Бриман Ш. Экс-глава военной разведки Украины поздравляет израильских коллег. Эксклюзив. – (Маген Цви. Спецслужбы. Украина). – Доступ на: <http://izrus.co.il/dvuhstoronka/article/2008-09-05/1892.htm>
4. Виконавча угода між Міністерством оборони України та Міністерством оборони Держави Ізраїль про співробітництво у військовій сфері: за станом на 02.12.2009 // Інформаційно-аналітичний центр „ЛІГА”. – 3 с

ЗМІСТ

ПРИРОДНИЧО-МАТЕМАТИЧНИЙ НАПРЯМ

Волошин М.О., Волошин О.М. Дилатометричні та в'язкопружні властивості полімерних металонанокомпозитів	3
Килюшик Тетяна, Воловик Г.П. Аналіз чисельності метеликів роду COENONYMPHA на території Білоозерського масиву Рівненського природного заповідника.	4
Гроголь Святослав, Нечипорук Ірина. Хімічне розпізнавання речовин за допомогою сенсорів.	5
Кошицький В.В., Ковальчук Іван. Безвідходні технології в сільському господарстві.	6
Кущеріб Тетяна Миколаївна. Риюча діяльність ссавців як чинник, стимулюючий процеси ґрунтоутворення.	7
Макєєва Діана, Яремчук Дарина, Демчик С.П. Знаходження нестационарної теплопровідності всередині плоскої стінки.	8
Малежик Петро, Січкач Т.Г. Термомеханічні властивостей епоксидних композитів, наповнених нанодисперсним алмазом.	10
Філіппова Лариса Валеріївна. Вивчення фізико-хімічних властивостей в реакції окиснення CO на Fe-Mn оксидних системах.	10
Цегельник Юлія, Лопаткін Р.Ю. Генерація квазімонохроматичного рентгенівського випромінювання за допомогою сфокусованого пучка протонів.	12
Адамчук Анна, Бишук Віталій, Панай Ольга, Вороницька В.М. Розробка web-сайту факультету математики та інформатики РДГУ.	14
Андросов В.И., Данич В.Н. Модель информационно-управленческой архитектуры организации и защита информации.	17
Гаврюсєва Д.М., Вороницька В.М. Розробка мультимедійної НКП «Векторна комп'ютерна графіка».	18
Мельник Павло, Пожидаєв В.Ф. Розробка комп'ютерної моделі для проведення чисельних експериментів по вивченню тягово-динамічних характеристик тягового рухомого складу.	18
Опанасюк О., Петрівський Я.Б. Чисельні експерименти по реалізації методу регуляризації Тихонова із застосуванням одного із сучасних програмних продуктів комп'ютерної математики Mathcad.	20
Пастушок І. В., Подляшаник Л. А. Узагальнення результатів розв'язку задачі Колмогорова-Нікольського на різних класах функцій.	21
Придюк П.І., Петрівський Я.Б. Розробка експертної системи діагностування комп'ютерних засобів.	22
Романюк С. М., Соколовська О.П. Автоматизація знаходження багатфакторних регресійних моделей.	25
Сірець О. В. Динаміка нелінійної динамічної моделі Солоу для випадку лінійно-однорідної виробничої функції.	26
Файчук О.О., Сяська Н.А. Метод математичного моделювання як один із засобів розвитку творчих здібностей учнів під час розв'язування планіметричних задач.	27
Ярошак Роман, Батишкіна Ю.В. Розробка он-лайн гри для мобільних телефонів на платформі JAVA.	29

СУСПІЛЬНО-ГУМАНІТАРНИЙ НАПРЯМ

Абрамчук Катерина, Шеретюк В.М. Особливості діяльності німецької окупаційної системи вербування та депортації на Волині в 1941 – 1945 рр.	30
Андрєєва Анастасія. Торгівельна конкуренція як головний конфліктогенний чинник у відносинах між Англією та Нідерландами (XVII ст.).	32
Бондарець Олександр, Сєверова О.В. Специфіка російського лібералізму в концепції Б.М. Чичеріна.	33
Віруцька Світлана, Постолюк Р.М. Уряд Румунії в контексті подій «Празької весни».	35
Генега Ірина, Троян С.С. Зовнішня політика Російської федерації 1990-х рр.: пошук стратегії.	36
Головіна Кароліна, Давлєтов О.Р. ВДМ – від «сестринських громад» до єдиної державної організації для дівчат у Третньому рейху.	38
Гуменюк Олеся, Кукурудза А.В. Релігійна домінація у франко-візантійському суперництві VIII-IX ст.	39
Давидчук Сергій, Савчук П.О. Україна-Ізраїль: співробітництво на рівні силових структур.	41
Данильчук Тамара. Франко-німецьке протистояння у форматі Марокканської кризи 1905-1906 рр.	42
Доценко Катерина, Давлєтов О. Р. Ідея об'єднаної Європи: зарубіжна історіографія.	43
Дудка Наталія, Давидюк Р.П. Від УНДО до ФНС: причини радикалізації політичної платформи Дмитра Паліїва.	45

Євсович Роман, Сєверова О.В. Благодійність у Росії в 2-й пол. XIX – поч. XX ст.: традиції та особливості.	46
Звягіна Олександра, Давлетов О. Р. Ідеологія неонацизму в сучасній Україні.	48
Зущенко Оксана, Карпухіна Тетяна. Міжнародна реакція на голодомор 1932-1933 рр. в Україні. 49	
Івчик Наталія, Гон М. М. Питання прававласності поляків та євреїв у південно-західному краю Російської імперії другої половини XIX століття.	50
Ісаченко Вікторія, Побірченко Н.С. Павло Гнатович Житецький – фундатор української педагогічної думки другої половини XIX – початку XX століття.	52
Капустін Г.М., Стоколос Н.Г. Організація та проведення ювілейних святкувань, як одна із форм місіонерської діяльності братств на Волині в другій половині XIX – на початку XX ст.	53
Капустін К.М., Моця О.П. Проблема розвитку південноруських земель у післямонгольський час в дореволюційній історіографії.	54
Козачук А. А. Ставлення української еліти щодо процесу інкорпорації Гетьманщини до складу Російської імперії в I пол. XVIIIст.	56
Колегова Диана, Панкова Вікторія. Політика разрушений: взгляд истории.	58
Кривобороденко Сніжана, Міняйло І. В., Волков О.Г. Критика кантівської теорії О.О. Козловим та простір і час історії.	58
Литвиненко Наталя, Нестеренко Л. О. Науковий спадок І. В. Луцицького.	59
Лукащик Ганна, Савчук Петро. Зовнішньополітична доктрина СРСР у 20–30-і рр. та Німеччина 60	
Мишков В. Я., Шугаєва Л. М. Становище громад старообрядців в сучасній Україні: проблеми та перспективи розвитку.	61
Міюц Ю.В., Давлетов О.Р. Перебудова шкільної освіти у Третньому рейху (1933-1939 рр.): на прикладі діяльності Орденсбургів.	63
Паврозник Тетяна, Давидюк Р.П. Протиріччя у партії „Сельроб” напередодні та в умовах парламентських виборів 1928 року у Польщі.	65
Писцьо Віталіна Романівна. Репатріація українських громадян вивезених на примусові роботи до Німеччини.	66
Процюк Віктор, Шеретюк В. М. Анархізм Нестора Махна як унікальна національна складова анархістського руху Російської імперії.	68
Радовенчик Тарас. “Київська наступальна операція” в планах німецького командування.	70
Романчук Тетяна, Гон М. М. Особливості національної консолідації у повоєнній Німеччині.	72
Самсонюк Т., Гон М. М. Особливості ведення слідства органами НКВС стосовно членів ОУН у 1939-1941рр. (на прикладі архівно-слідчих справ Державного архіву Рівненської області).	73
Сейтумерова Э.З., Зарединова Э.Р. Историческое наследие крымскотатарского народа: традиции и современность.	75
Столярчук О.Ф., Галуха Л.Ю. «Острозька Біблія» - особлива духовно-літературна пам'ятка українців.	76
Стрільчук М.С., Савчук П.О. Основні етапи формування колоніальних імперій європейських держав.	77
Троян Віктор. Проблема європейської ідентичності в основних концепціях пан'європеїзму.	79
Харковець Анна, Гон М. М. «Расовий концепт націонал-соціалізму: теоретичні аспекти та практичне втілення».	81
Хромов Пётр, Семёнова Н.В. Изучение в Украине и России национально-освободительной борьбы ОУН и УПА 1939-1954 гг.	83
Виперайленко Грина, Котова Л.В. Підвищення рівня зайнятості молоді на вітчизняному ринку праці.	84
Говоров Н.П. Поколение информационного скольжения.	86
Ілляк Олексій. Проблеми професійної орієнтації та зайнятості молоді на ринку праці України.	87
Лялина А.И., Андреева-Лялина З.В. Украина и Европейский Союз: проблемы евроинтеграции.	89
Наумов Андрій. Політична культура сучасної української молоді: стан і перспективи розвитку.	91
Слабчук Т.А. Особливості та проблеми формування інституту жіночого політичного лідерства у сучасному політичному процесі України.	92
Українець В. О., Гон М. М. Етнічний екстремізм – теоретичний аспект.	93
Shkolenko Dar'ya, Suleimanova V.R. Some problems and tendencies of english semantics.	94
Антончук Анна, Воробйова Л.М. Концепція людини і світу в творчості Ернеста Хемінгуея.	95
Байло Ю. Лінгво-методичні основи тестування з іноземної мови у Вищих навчальних закладах.	96
Бражук В. Рефлектирующий герой в пьесе А. Вампилова «Утиная охота».	97
Дячук Оксана, Середюк Л.А. Використання мультимедійних технологій у вивченні німецької мови.	98
Катеринчик Юлія, Середюк Л.А. Художня майстерність Гете у філософській драмі «Фауст».	100
Козлюк Н.В., Михальчук Н.О. Характеристика фабульного тексту з погляду його діалогічності.	101
Коробчук Віталія, Воробйова Л. М. Художній світ новел Джека Лондона.	103

Кудрєвич Юлія, Фрідріх А.В. Семантико-структурні та стилістичні особливості фразеологічних одниць сучасної англійської мови на позначення «характеристика людини»	105
Куценко Анастасія, Воробйова Л.М. Інтертекстуальні явища у творчості Дж. Г. Байрона	108
Левчишин Марія, Михальчук Н.О. Романтизм як літературний напрям	109
Магас Оксана, Воробйова Л.М. Біографізм новел Ернеста Гемінгвея	111
Маландюк Тетяна, Ярута Н.П. Some peculiarities of Charles Dickens' individual literary style in the novel "Bleak house"	112
Михальчук Н.О., Забава М.М. Компаративний аналіз драматургії В.Шекспіра та Б.Шоу	114
Міхненко Оксана, Зубілевич М.І. Розвиток іншомовної комунікативної культури учнів молодших класів засобом інтегрованих занять з англійської мови	115
Назарук Анна, Середюк Л.А. Концепт „жінка” в німецькій фразеології	116
Плевако Наталія, Бігунова С. А. Особливості писемних текстів різних жанрів побутового стилю (на матеріалі англійської мови)	117
Попик І.О. Прояви творчої ідентичності Б.Бойчука у збірці „Третя осінь”	119
Рачок Вероніка, Фрідріх А.В. Компаративний аналіз структурних та семантичних особливостей колоративних композитів української та англійської мов	120
Сичова Анна, Фрідріх А.В. Функціональні особливості інтертекстуальності у творах Д.Брауна («Код да Вінчі», «Ангели і Демони»)	123
Сузанская Т.Н. Некоторые особенности эволюции материнской темы в истории русской литературы XIX-XX вв.	125
Базик Людмила, Костюк Л.К. Відродження писанкарства та його популяризація на сучасному етапі	127
Бенещук Руслан, Савчин Л.М. Розвиток художніх потреб дітей на заняттях у хореографічному колективі	128
Димченко Сергій. Педагогічна взаємодія викладача та студента у процесі навчання гри на ударних інструментах	129
Карєва Єкатєрина, Дубинина Д.Н. Использование нетрадиционных техник рисования в работе с детьми, имеющими речевые нарушения	131
Коваленко Анна, Аксьонова І. Ю. Стилїзація хореографічного твору як формотворчий процес (на прикладі діяльності дитячого хореографічного колективу)	132
Ковбарь Ольга, Волошина Л.П. Становлення балетного мистецтва в Україні (20-30-ті рр. XX столїття)	133
Комисарук Татяна, Горбатова Е.В. Использование игровых приемов в изобразительно-творческой деятельности старших дошкольников	135
Лапсюк Надія, Горбачук Р.Л. Танець модерн як засіб вираження психологічного стану танцівника	136
Лєгка Алїна, Аксьонова І. Ю. Роль Іржі Кїліана у сучасному хореографічному мистецтві	137
Мельник Тетяна, Волошина Л.П. Історія розвитку та становлення хореографічного мистецтва Рівненщини	139
Мельничук Олена. Модернізм в українській драматургії кінця XIX – початку XX столїття	139
Омелящик Інєсса, Горбатова Е.В. Развитие изобразительного творчества детей старшего дошкольного возраста	141
Сидорик Тетяна, Голод І.В. Роль ілюстраторів часопису «Будяк» у розвитку сатиричної графіки Львова у 20-х роках XX ст.	142
Черніговець Т.І. Функціонування дитячого фольклорно-ігрового дозвілля в контексті сучасних глобалізаційних процесів	144
Черніговець О. Класична музика – ефективний засіб психотерапії (аналітичний огляд інформаційних матеріалів)	145
Геккель А.В. Вплив творчості Тараса Шевченка на розвиток хореографічного мистецтва в Україні	145
Яцюк Ганна, Лобан Т.Й. Тренаж в системі підготовки виконавця народно-сценічного танцю	146
ЗМІСТ	148

Наукове видання

„НАУКА, ОСВІТА, СУСПІЛЬСТВО ОЧИМА МОЛОДИХ”

*Частина 2. Природничо-математичний
та суспільно-гуманітарний напрями*

**Матеріали III Міжнародної
науково–практичної конференції
студентів та молодих науковців**

**19–20 травня 2010 року
м. Рівне**

Відповідальний за випуск – Войтович І.С.
Комп’ютерна верстка – Литвак А.М.

Формат 60*84/16. Папір офсетний. Гарнітура Times New Romans.
Друк різнографний. Ум. друк арк. 30. Тираж 300 прим.

*Віддруковано засобами оперативної поліграфії ПП Самборський І.О.,
вул. Толстого, 3, м. Рівне, Україна, 33028.*